

силий при тѣхъ, взе участие въ тоя философски споръ и разрѣши спорния софизмъ много мудро. Другитѣ философи бѣхъ изнинадани и се питахъ: Кой е този странникъ? Еввулъ позна вѣкогипния си ученикъ и каза: това е, или нѣкой богъ, или Василий. Послѣ той остави другитѣ и отидѣ при Василий, който го покани да се разговаря върху философията. Разговорътъ имъ прѣмина въ горѣщо състязание и тѣ се състязавашъ три дни безъ да хапнатъ нѣщо.

Еввулъ попита Василия: Кажй ми Василе, кое е естеството на философията? Отговори Василий и рече: Естеството на философията е: да помнимъ че ще умрѣмъ т. е. да мислимъ за смъртта. Послѣ това той почна да расправя за тоя свѣтъ и за неговитѣ суетни работи. Сладка е мъдростъта свѣтска, но самия свѣтъ е горчивъ за оногова, който е привързанъ за него съ страстна любовь; друга е славата тѣлесна а друго е безтѣлесно естество а по е възможно да се наслаждава нѣкой наедно и на двѣте слави: никой не може да слугува на двамина господари (Мат. 6, ст 21). За това колкото ни позволява силата на добродѣтеля, нека да раздаваме на гладнитѣ хлѣбътъ на разума, и тѣзи, които поради своитѣ зли навици сж се лишили отъ покрива на добродѣтеля, нека ги въвеждаме подъ покрива надъ добритѣ дѣла; ако нѣкого видимъ да ходи голъ, трѣбва да го облѣчемъ, и да не прѣзираме нашата плътъ. Послѣ това, Василий чрѣзъ притчата Спасителева къмъ кающитѣ се почна да му изображава благодарението и челоуѣколюбието. „При довѣрчето на мисълта“ — каза той: има три дъсцици: едната надъ вратата, втората отъ лѣво, а трѣтата отъ дѣсно. На първата има начертани добродѣтелитѣ: мъжество, мъдростъ, правда и цѣломъдрие на втората начертана прѣлѣстъта, а срѣщу нежъ невъздържаніето, блудъ, пиянство, безсрмие, лѣнностъ, скарвание, попрѣжвание, и други много злини; на третата (отъ дѣсно) има начертано покаяние, което стои кротко и безъ трѣпетъ; то тихичко се прѣвива къмъ срѣщнитѣ лоши пороци и ги задържа, а своитѣ людие утѣшава. Наблизо до покаянието състожатъ изобразени: